

ramo vsi, toraj delajmo tako in tam, kjer nam dobiček kaže, drugo opustimo. Pazimo, da gozde le toliko rabimo, kolikor ravno potrebujemo, da ne zabredemo še v večo stisko drv in lesa. Kdor les le seka, pa ne skrbi za zárod njegov, tak dela le nov Kras, in menda imamo že starega preveč! Našim starim očetom ne smemo toliko zameriti, kajti nekda niso imeli gozdnih šol, niti mož, da bi jih bili podučevali, a mi se s tem ne moremo izgovarjati; zanamci bodo le naši trmi pripisovali hude pregreške v gozdnih rečéh.

Fr. Padar.

„Slavija“,

vzajemno zavarovalna banka v Pragi.

„Slavija“, vseslavjanska zavarovalna banka, se čedalje bolj razprostira. Komaj v kakih 11 mesecih svojega delovanja šteje že 10.000 udov z istino 7 milijonov goldinarjev a. v. Te številke gotovo priporočujejo „Slavijo“. Naj še posebno omenimo 3. oddelek, namreč zavarovanje za življenje „vzajemno podedovanjsko društvo“ ter naznanimo ob kratkem naslednje: Hvalevredno je, ako oče skrbi za prihodnost svoje družine, še hvalevrednejše pa je, ako več družin to vzajemno podpira. Velik dobiček dobaja onim, kateri so udje „Slavije“, ako je veliko tisoč družin pod njenim varstvom. Ona ima nalogo ne samo pomnožiti tiste istine, ktera pride v banko z obresti, temuč tudi obrestine vloge tistih udov, kateri so umrli. — Če, na priliko, oče za svojega otroka skozi 20 let (dvajsetletno vzajemno podedovanjsko društvo) vsako leto 40 gold. v banko položi, dobí čez 20 let najmanj 2120 gold., pa ta kapital utegne tudi do 3200 gold. narasti, zato, ker so tudi obrestine vloge umrlih udov prištevane. Za malo premijo zavarovalnih vlog, ktera se samo 6 let plačuje, plača se plačevalcu vsa nazaj z obresti in obresti od obresti, ako namreč zavarovanec umrje, predno določeni čas preteče.

Po pravilih vseh zavarovalnih zavodov zgubi zavarovalna vloga svojo veljavo, ako je zavarovanec vojak. Ko je pa vlada novo vojaško postavo osnovala, je „Slavija“ pravila svoja tako preuredila, da ima zavarovalna vloga svojo veljavo tudi ob času vojske, ako zavarovanec pri pristopu v podedovanjsko društvo zagotovi, da $\frac{1}{3}$ zavarovalne vloge več plača, kakor sicer.

Tacih dobičkov ne daje noben drugi zavod, kakor samo „Slavija“.

Razun teh dobičkov daje „Slavija“ tudi svojim udom predplačila za majhine obresti; dalje pazijo udje tudi na stanje premoženja in njegovega razdeljenja in volijo pri generalnih sejah iz svoje srede pregledne odbornike.

Banka „Slavija“ dela tedaj na vso moč na to, da vse slavjanske narode združi v eno veliko družino; ona je velik korak k slavjanski vzajemnosti. Zato je vredna udeležstva vrlih Slovencev.

Šolske stvari.

0 nagnjenji starišev do šole.

Spisal J. Zima, učitelj v Velikovem na Koroškem.

Vsakemu omikanemu človeku je dobro znano, da ljudska šola je odgojiteljica mladega naroda, v ktereга stavimo ves naš up, vso našo prihodnost, vso našo srečo. Ljudska šola je podlaga tudi vsi drugi izobrazbenosti.

Šola je bila že starodavnim narodom, kakor Grkom in Rimljanom, imenitna in sveta reč, čeravno je takrat bila v razmeri z današnjo zeló enostranska, in je le

moški spol do nje imel pravico kakor v obče na omiko. Učitelj se je visoko spoštoval, in že veliki kralj Macedonski Aleksander je rekel: „Očetu se zahvaljujem za svoje življenje, učeniku pa, da vredno živim.“ Kristijanstvo pa je šoli dalo drug obraz, da visoko stoji nad stari.

Vsak bodi-si moškega ali ženskega spola, naj je, reven ali bogat, v ličnem poslopji ali v borni bajtici luč svetá zagledal, ima pravico, mikati se v šoli, in srečen je vsak, kdor je imel priložnost, obiskovati šolo in prisvojiti si znanstev, ki so mu potrebna za življenje.

Gledé na vse to mora pa človeka velika žalost presuniti, ako vidi, da tū in tam se nahajajo taki, kateri imajo največo dolžnost, šolo podpirati, učitelju nauk in odgojo lajšati, namreč, stariši, šolski omiki vedoma ali nevedoma pot zapirajo, pot k dobremu in lepemu, pot k telesni in dušni sreči! Take stariše zadeva težka odgovornost, ako branijo svojim otrokom pot v šolo. Če morete otrokom svojim zapustiti toliko premoženja, da bodo mogli kedaj pošteno brez skrbi živeti, dobro! — ali pa mislite, da z denarjem je vse storjeno za posvetno veljavo in dušni blagor? Nikakor ne! Če tudi je tele zlato, vendar je le tele! Če pa otrokom svojim ne zapustite nič, ne kratite jim saj poduka v šoli, da si priučé to in uno, kar jim pomagakedaj si kos kruha laglje služiti. Če žebeta, junca ali kozliča ne pošiljate v šolo, mislite si vendar, da človek je kaj družega kakor živina!

Želeti bi bilo dandanes prav veliko tacih vestnih, dobrih mater, kakor je bila Kornelija — Rimljanka — ktera, ko so jo druge visoke gospé, ponašaje se s svojimi dragocenimi rečmi, vprašale: „kaj pa ona ima posebno dragega?“ pripelje svoje ljube otročiče ter jim odgovori: „tū so moje največe dragocenosti!“ Želeti bi bilo dandanes mnogo tacih skrbnih mater, kakor je bila žena vélikega Washingtona, ktera, ko jo je cesar Napoleon I. vprašal: „kaj je za boljo izrejo otrók najbolj potrebno?“ mu odgovorila: „treba nam je dobrih mater!“ Kje najdemo dandanes neko Jero, kakor nam jo veliki učitelj Pestaloci popisuje?

Dokler bodo stariši mlačni do šole, — dokler ne bodo spoštovali učiteljev, — dokler ne bodo vsake besede, ktero govorijo vpričo svojih otrók, na vago devali, — tako dolgo šola ne bo cvetela, tako dolgo odgoja ne bo taka, kakoršna bi morala biti. Mlada srca so kakor vosek; v nje se vtisne vse, česar neprevdaren človek še ne misli ne.

Domača izreja veljá toliko kot šola; ona je djanska šola. Zato se ta z uno veže, in obojne ste otroku živo potrebne. Kjer pa stariši nimajo srca do šole, ondi tudi domača izreja ni nič vredna, in gorjé narodu brez prave omike, to je, one omike, kjer sta si nauk in vera brat in sestra.

Kjer pa vidimo stariše, navdane z ljubeznijo do šole, ondi je tudi dobra domača izreja že na pol zagotovljena, in blagor takemu narodu, kjer bivajo take rodovine!

Da bi tako bilo povsod v mili naši domovini slovenski!

Mnogovrstne novice.

* Koliko se v našem cesarstvu leto in dan sné in popije. Če štejemo prebivalcev nekaj čez 37 milijonov, nam kažejo sledeče številke, da se veliko povžije, — mesá in rib čez 17 milijonov centov, moke in sočivja čez 106 milijonov centov, zelenjade čez 185 milijonov centov, mleka, sira, sirovega masla (putra) blizo 6 milijonov centov, sadja čez 4 milijone centov, cukra in sirupa čez 1 milijon centov, kave, ci-